

MIGRACIJA – INTEGRACIJA

Nakon ekonomske krize koja je 2008. godine pogodila svijet, veliki problemi zadesili su i Republiku Hrvatsku. Polako je opadala industrijska proizvodnja te je samim time prestala i potreba za radnim mjestima koja su i bez svjetske krize bila u problemima. Većina ljudi posegnula je za drastičnim mjerama preživljavanja kao što su rad u sezoni, rad na crno ili prodavanje boca koje su prikupili na ulicama samo kako bi preživjeli. Nakon određenog vremena, takav način preživljavanja dosadio je većini državljana, a naročito mladima koji ni nakon završetka školovanja nisu mogli pronaći posao u struci te su bili osuđeni na sezonski rad. Mladi, stari, a i svi oni koji su imali petlje te koji su bili na to primorani, napustili su državu u kojoj su se rodili, školovali i stekli obitelj te otišli u zemlje koje su se brže oporavile od svjetske krize i koje su nudile nešto za čime su državljani Republike Hrvatske žudili godinama, a to je – život. Život koji su druge zemlje bile u mogućnosti pružiti nije se mogao mjeriti s načinom života u domovini koja im je bila sve i koja im je na neki način okrenula leđa. Neke od tih zemalja bile su Irska, Njemačka, Nizozemska, Švedska i Norveška. Mahom su mladi odlazili bez razmišljanja o domovini koju napuštaju u nadi da će im ona postati mjesto na koje će dolaziti na ljetovanje i posjet obitelji koju su ostavili iza sebe. U medijima nije prošao dan, a da na televiziji nismo mogli vidjeti stotine slika i priča o punim autobusima ljudi koji u suzama napuštaju domovinu u nadi da će pronaći život kakav zaslužuju i za koji su se školovali. Hrvatska demografska slika naglo je počela opadati te su se vladajući počeli više baviti ovim problemom. Od mjera zapošljavanja mladih do mjera za nezaposlene, sve kako bi zadržali ljude. Međutim, pomoći nije bilo. Mjere su trajale godinu dana nakon koje bi mladi ponovno ostajali bez posla, a posloprimci na taj način dobivali jeftinu radnu snagu – svake godine. Godine su prolazile i Hrvatska je teško, ali pomalo izlazila iz krize i pronaći posao je bilo malo lakše. Nije to još bio posao iz snova, ali u Republici Hrvatskoj je bio san snova ako si znao da je plaća redovna, kakva god da ona bila. Ljudi još uvijek napuštaju Hrvatsku, ali ne u onom broju u

kojem je to bilo početkom 2010. godine kada se dogodio najveći odzljev mozgova, kako to hrvatski političari znaju nazivati. Danas kada je Republika Hrvatska članica Europske unije i kada je lakše dobiti novac za projekte koji otvaraju radna mjesta, slika se ipak čini malo ljepšom i mladi mogu dobiti posao u struci. Ostala je još šačica ljudi koji smatraju da Hrvatska ne ide u dobrom smjeru, i dalje odlaze pišući iz drugih zemalja da je Hrvatska ovakva i onakva. Smatram da bi bilo drugačije da su ljudi skupili glave, zasukali rukave i zajedno pokušali učiniti nešto da se Hrvatska, kao i sve druge države koje su izašle iz krize puno prije, oporavi i krene smjerom kojim je i zaslužila. Potencijala ima, od turizma, plodnih njiva i vinograda, postat će jednog dana zemlja kakva je oduvijek i trebala biti.

(524 riječi)

Mija Radoš: HAK Željezno